

[Morton Lange.]

tagelse. Det er noget, man kan gøre i en periode, men jo mere man gør det permanent, jo mere myrder man eksporterhvervets egentlige basis. Så i landbrugets interesse må det være til strukturomlægningen og ikke til den løbende drift og produktion, støtten kommer til udfoldelse.

Der er så megen kritik af alle de støtteordninger, og så får vi at vide, at nu skal kornordningen formodentlig gøres endnu værre, for nu skal den både beskytte mod import af korn og beskytte os sådan, at vi kan få overproduktion af korn. Det bliver simpelt hen den mest geniale ordning, jeg nogen sinde har hørt om. Kendsgerningen er, at det forsvar, man havde for kornordningen, nemlig at den ville beskytte mod en forøget svineproduktion, har vist sig at være falsk, for dengang vi havde korn nok, fik vi så sandelig for få svin. Det er meget sjældent, man har demonstrationseksempler af den slags til at vise, at præmisserne er gale i den her slags sager. Jeg fremhæver det, og jeg fremhæver det specielt med understregning af, at hvis man vil til at lave en ny kornordning, vil jeg gerne have en god årsag til, hvorfor vi skal have den. Det vil dog være rart at høre.

Men det gælder naturligvis også for hjemmemarkedsordningerne, som formodentlig simpelt hen kunne afskaffes, naturligvis især hjemmemarkedsordningen for æg, men de øvrige står så sandelig også under alvorlig mistanke med hele den forvriddning i strukturen, de giver, og den ubehagelige indfyldelse, de har på prisdannelsen i Danmark.

Der er nok at tage fat på, hr. landbrugsminister, og det er sandelig en helt anderledes klar politisk målsætning, vi ønsker, end blot den, som landbrugsministeren her kom med.

Det er også spørgsmålet om landbrugets hele produktionsstruktur, hvor det jo nok må siges at ligge deprimerende. I en tid, hvor landbruget netop siger, at det ligger i den store omlægningsproces, hvad ser vi så? Vi ser de forskellige landbrugsinstitutioner, hvad enten det er slagterier eller mejerier, lægge sig ud i fejder med hinanden, så man ingen vegne når i strukturrationaliseringen. Jeg skal vel ikke sige ingen vegne, for noget har man da nået, men de planer, man lægger, fører man ikke igennem på grund af, at man

simpelt hen ikke kan enes. Det er ikke inspirerende at lave støtteordninger på baggrund af en sådan manifest uenighed.

Det er også en af de ting, vi kommer til at se på, for jeg mener, at skal vi gå videre med en strukturrationalisering af landbruget, er den mindste forudsætning, at landbruget selv vil samarbejde og ikke ligge og føre sig frem med indbyrdes kiv. Det kan aldrig nogen sinde være et udtryk for det her fromme, man kalder den fine og gode konkurrence. Det er simpelt hen, så vidt jeg kan se, en forhindring af planlægning, der i øjeblikket sker.

Det er et par af de alternativer og uddybende punkter, jeg gerne vil drage frem. Jeg nævnte til at begynde med i mit første oplæg spørgsmålet om hjemmemarkedspriserne, og jeg fik det svar, man kunne vente. Jeg vil ganske enkelt påstå, at landbrugsministeren ikke tilstrækkelig effektivt har forhørt sig hos monopoltilsynet i tide; nu forhører man sig for sent og får at vide, at regningen blev skrevet for stort ud. Og jeg vil med de tal, jeg har, påstå, at en rimelig devalueringskompensation på årsbasis havde været 40 mill. kr.; det har jeg nogle tal som synes at vise temmelig præcis, og jeg forstår, at landbrugsministeren har ingen tal ud over dem, man kan læse i stjernerne, og så kan man jo altid komme til tal af en passende og betydelig højde.

Men for mig er det ikke hovedpunktet i denne debat at remse op af disse to, skal vi sige isolerede støttelove, som dog i hvert tilfælde næppe vil gentage sig. For mig er det meget vigtigere, at vi får en rationel økonomisk baggrund for landbrugets fremtid, og jeg er ikke tilfreds, når landbrugsministeren skyder sig ind under, hvad jeg vil kalde det lille grønne senat, også kaldet den store landbokommission. Jeg indrømmer, den er stor. Jeg indrømmer, at næsten alle tænkelige interesser er repræsenteret med alle de konsekvenser, det har, nemlig at det bliver et lille senat. Jeg tror, at det, vi i allerhøjeste grad trænger til, er ikke en sådan alsidig kommissionsundersøgelse, hvor alsidigheden formodentlig betyder ingensidighed, som det jo så tit går. Det, jeg tror vi trænger til, er meget snarere en ekspertundersøgelse af: hvad er egentlig Danmarks landbrugs økonomiske muligheder fremover?

Jeg indrømmer, det er svært — det har